

1 januari

DEZELFDE IN DER EEUWIGHEID

*Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde en in der eeuwigheid.
Hebreeën 13:8*

Wat zal het nieuwe jaar ons brengen? Welke stormen en onweerswolken hangen ons boven het hoofd? Welke bomen in de hof van onze gemeente zijn ten dode opgetekend en zullen dit jaar worden geveld? We weten het niet. Als we zien op de zonden van ons hart, op de zonden van huis, land en volk, op de gruwelen die door groot en klein gedaan worden, op hoe de Heere getergd wordt door vorsten en volken, dan kunnen wij niet anders dan de Heere verwachten in de weg van Zijn gericht. Als we letten op het schenden van de dag des Heeren, op het leven naar de wellusten van het vlees, op de onbeschaamde manier van optreden, op de Godsverlating en het loochenen en miskennen van Hem, dan ziet het er donker uit. Wat zal het vreselijk zijn voor onbekeerden als God de fiolen van Zijn gramschap zal uitgieten op de aarde. Mijn hart is vervuld met medelijden met de onbekeerden. Want wie zal bestaan als God dat zal doen?

Kinderen des Heeren, wat bent u bevoorrecht. U weet ook niet wat de toekomst brengen zal. Toch mogen we met vrijmoedigheid zeggen dat het wél zal zijn, want God zal Zijn waarheid nimmer krenken, maar eeuwig Zijn verbond gedenken. Dat verbond houdt in dat Hij ons niet zal begeven noch verlaten. Wát ons ook begeeft of verlaat, onze gezegende Leidsman zal ons ook dit jaar weer geleiden naar Zijn raad, en daarna in heerlijkheid opnemen. Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde, en blijft in eeuwigheid. De onveranderlijkheid van Christus zij onze troost in dit nieuwe jaar.

Lezen: Hebreeën 13:1-17

2 januari

EEN VERDRUKKING VAN TIEN DAGEN

Vrees geen der dingen die gij lijden zult. (...) En gij zult een verdrukking hebben van tien dagen.

Openbaring 2:10

Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde. Hij blijft in eeuwigheid. Maar nu wil de Heere ook dat Zijn gunstvolk Hem zal blijven aankleven en dienen. Daarom stelt die lieve Heere ons de eis om getrouw te zijn tot de dood.

U vindt deze tekst in de brief die Johannes schreef op bevel van de verheerlijkte Christus aan de gemeente te Smyrna. Een kleine gemeente, en toch niet de geringste onder haar zustergemeenten. Ze was groot vanwege de zware verdrukking en beproeving die zij te doorstaan had van de zijde van de wereld én van hen die zeiden dat ze Joden waren, maar waren het niet.

De gemeente van Smyrna moest door vele verdrukkingen ingaan in het Koninkrijk der hemelen. Zowel in- als uitwendig was het een arme gemeente. En toch zegt de Heere van haar: 'Gij zijt rijk.' De gemeente was inderdaad rijk. Niet zoals de Laodiceeërs, die meenden rijk en verrijkt te zijn en geen ding gebrek te hebben. Maar de gemeente van Smyrna was waarlijk rijk. Ze was rijk in God en in Zijn genade. Ze was rijk in geduld en lijdzaamheid. En ze was rijk in verwachting. Immers, de verheerlijkte Christus troost de gemeente in deze brief met de uitspraak dat Hij Zijn gemeente niet is vergeten. Dat Zijn oog op haar rust. Daarom roept Hij haar bemoedigend toe: 'Vrees geen der dingen die gij lijden zult. (...) En gij zult een verdrukking hebben van tien dagen.' Wat is het toch een onuitsprekelijk voorrecht dat de Kerk een Koning heeft Die vooruit kan zien!

Lezen: Openbaring 2:8-11

3 januari

VERZOEKING VERDRAGEN

*Zijt getrouw tot den dood, en Ik zal u geven de kroon des levens.
Openbaring 2:10b*

‘Zijt getrouw’ betekent: Blijf standvastig, volhard, wijk niet af van de wegen des Heeren. Getrouw is het tegenovergestelde van afvallig of ontrouw worden, van verloochenen. Getrouw zijn tot de dood betekent niet alleen getrouw zijn in dagen van voorspoed, als het Sion voor de wind gaat, maar ook in tegenspoed. In tijden van vervolging vanwege Gods Woord. De Heere eist om getrouw te zijn, zelfs als ons leven op het spel staat. Het is geen geringe eis! Maar ... vraagt de Heere te veel? Zou de Heere minder moeten eisen? Nee toch? De eis van de Heere om getrouw te zijn tot de dood, is geheel rechtvaardig.

Tot wie richt de Heere deze vermaning? Niet tot de wereld die voortleeft in de zonde. Want zij kent alleen de trouw aan eigen vlees en verstand. Zij wil alleen zichzelf en satan behagen. O, arme dienaar van de wereld, als u zo door blijft gaan, verzinkt u straks in het eeuwig verderf. Dan is de hel uw loon. Ga zo niet door. Mocht u de zonde en de hel eens ontrouw worden. Geve de Heere dat u eens een afvallige werd. Dan zou het voor u een echt nieuw begin zijn. De eis van Christus komt tot heel de belijdende gemeente. Tot allen die door doop en belijdenis bij de gemeente behoren. Ook al zullen zij zich niet stoten aan de vermaningen des Heeren. In het bijzonder is de vermaning echter gericht tot Gods volk. Tot allen die Hij getrokken heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. Tot hen klinkt het: ‘Zalig is de man die verzoeking verdraagt.’

Lezen: Jakobus 1:1-18

4 januari

CHRISTUS' ZELFOVERGAVE

Verlos hem, dat hij in het verderf niet nederdale, Ik heb verzoening gevonden.

Job 33:24b

De eis tot Jezus' ware discipelen om getrouw te zijn tot de dood is een rechtvaardige eis. Zij allen zijn er door Gods soevereine liefde en genade toe gebracht om de Heere en Zijn dienst te kiezen. Om trouw te zweren aan de banier van Koning Jezus. Daartoe heeft Immanuël hun Zijn Heilige Geest geschonken. En hoe verder zij gebracht zijn op de weg, en hoe méér weldaden hun zijn geschonken, des te meer rust de verplichting op hen om getrouw te zijn. Om te staan in de strijd tegen de vijanden des Heeren.

De rechtmatige eis om getrouw te zijn tot de dood geldt voor de gemeente van Smyrna, maar ook voor u. Wat deed Christus voor eenieder van Zijn kinderen? In de Raad des vredes werd Hij met Zijn hart Borg voor Gods uitverkorenen. Toen sprak Hij reeds, terwijl Hij Zijn hand over u uitstreckte: 'Verlos hem, dat hij in het verderf niet nederdale, Ik heb verzoening gevonden.' In de stille eeuwigheid heeft Christus met een dure eed gezworen, dat Hij de eer van Zijn Vader zou handhaven en dat Hij het plan der verlossing zou volvoeren. Wát zich daar ook tegen mocht verzetten. En heeft de Heere dit niet getrouw uitgevoerd? Om ons te verlossen van onze dodelijke armoede en schande lag Hij neder in de beestenkribbe. Hij had tijdens Zijn rondgang geen plaats waar Hij het moede hoofd kon neerleggen. Hij werd veracht en verworpen door Zijn eigen volk. Hij werd gesmaad en gehoond. Hij werd gescholden voor vraat en wijnzuiper, voor een vriend van hoeren en tollenaars. En dat alles ... voor de Zijnen!

Lezen: Job 33:1-24

5 januari

LIEFGEHAD MET EEN EEUWIGE LIEFDE

Ja, Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde; daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid.

Jeremia 31:3b

De Heere eist van de Zijnen trouw tot de dood. Hoe getrouw heeft Hij Zelf uitgevoerd wat Hij ooit beloofde. Zie Hem zwoegen in Gethsémané, waar Hij brullend klaagt vanwege de angst die Hij lijdt. Zijn zweet wordt gelijk grote druppels bloed. Waar de afgrond roept tot de afgrond kruipt Hij, Die het geen roof heeft geacht Gode evengelijk te zijn, in het stof als een worm en geen man.

Op Golgotha heeft het geklonken: ‘Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?’ Ook in het graf is Hij nog altijd bezig voor het heil van Zijn volk. Christus heeft getrouw volbracht wat Hij beloofde. Geen Gethsémané was Hem te donker, geen kruis te pijnlijk, geen dood te verschrikkelijk, geen graf te kil. Hij had alles voor Zijn volk over. Geen dreiging van Zijn vijanden, geen vleierij van vrienden, geen verschrikking van de macht van satan, niets was in staat om Hem in Zijn loop te stuiten. Hij was getrouw tot de dood van een goddeloze. Maar ... nu vraagt Hij ook om getrouwheid van de Zijnen. Hij vraagt trouw voor trouw, liefde voor liefde. Dat is toch rechtvaardig?

Christus was trouw aan Zijn belofte toen Hij naar u vroeg. U vroeg niet naar Hem en zou ook nooit naar Hem gevraagd hebben. Hij heeft u gezocht toen u Hem niet zocht. En waar vond Hij u? In de wereld en de zonde. Hij heeft u overtuigd van het schadelijke en schandelijke van de zonde, en het zalige van Zijn dienst, zodat u zich gewonnen moest geven. Welnu, déze Getrouwe eist van u trouw te zijn tot de dood.

Lezen: Jeremia 31:1-9

6 januari

DE GOEDE STRIJD

*Ik heb den goeden strijd gestreden (...), ik heb het geloof behouden.
2 Timotheüs 4:7*

Wie onder ons zou durven zeggen dat hij of zij een ‘getrouwe’ is zoals de Heere dat van de Zijnen vraagt? Hij eist getrouw te zijn in dagen van voorspoed. Dat is zó moeilijk, dat zelfs de wijze Salomo en koning Hizkia – die veel genade ontvangen had – gestruikeld zijn. Jeschurun (Gods oude bondsvolk) sloeg achteruit in dagen van voorspoed. Maar niet alleen in dagen van voorspoed, ook als alles tegenloopt eist de Heere trouw. O, het is makkelijk om te geloven als onze zon lieflijk schijnt. Als de Heere Zich ontdekt en er gevoelige genade in het hart is; als de Heere Jezus Zichzelf openbaart en als we met Petrus op de Thabor zijn, kunnen we wel uitroepen: ‘Heere, het is goed dat wij hier zijn.’ Maar om getrouw te zijn in Gethsémané, in de donkerheid van Golgotha, als Jezus in het graf ligt, hebben we geloof nodig. Daar is het gevoelsleven te arm voor. Dat geloof is nodig om met Paulus te mogen juichen in het gezicht van de dood: ‘Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb het geloof behouden; voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid.’ De Heere vraagt getrouw te zijn, ook als alles tegenloopt. Als we met Job op de mesthoop zitten of met Jeremia in de kuil geworpen zijn, kunnen we dan nog van harte zeggen dat er in God geen onrecht is? Zijn wij trouw in het geloof aan Gods soevereine genade? Erkennen we altijd dat onze zaligheid ligt in Gods verkiezende liefde? Zo ja, dan moeten we de vrome mens in ons altijd veroordelen als de grootste eerrover van God.

Lezen: 2 Timotheüs 4:1-8

7 januari

VEEL TEGENSTAND

Zo vind ik dan deze wet in mij: als ik het goede wil doen, dat het kwade mij bijligt.

Romeinen 7:21

Wat komt er veel tegen het getrouw zijn op. De boze wereld spant samen om Gods kinderen te laten wankelen en te doen vallen. Ook ons ontrouwe hart komt ertegen op. Het is zo diep verdorven, dat de godzalige Paulus, die al vijftwintig jaar op de weg was, uitriep: ‘Als ik het goede wil doen, ligt het kwade mij bij.’ Het boze hart doet Gods kind in voortdurend gevaar verkeren. Ach, één onbewaakt ogenblik kan ons bezorgen dat we jarenlang onze ontrouw moeten bewenen, of dat we levenslang een doorn of prikkel in het vlees ontvangen, die – hoe nuttig ook – toch bitter kan kwellen. Bovendien blijven Gods kinderen ook ná hun wedergeboorte ‘mens’. Hun humeur en karakter veranderen niet. Beide krijgen een knak, zodat ze zich niet meer openbaren zoals in de natuurstaat, maar ze steken voortdurend de kop op. De Heere wil niet dat we getrouw zijn voor een tijdje, niet voor langere tijd, maar ... tot de dood toe. Dat wil zeggen vanaf het moment van de nieuwe geboorte tot ons uur van sterven. Wat baat het ons als we een berg beklimmen, dat we – wanneer we op de helft zijn – daar gaan zitten zonder ons doel te bereiken? Wat baatte het de vrouw van Lot dat ze Sodom verliet, maar nooit in Zoar aankwam? Welk voordeel had de Farizeeër van al zijn inspanning terwijl hij niet ver van het Koninkrijk Gods bleef? En hoe is het met ons? Moeten ook wij niet met Jakobus belijden dat we dagelijks struikelen in vele?

Lezen: Romeinen 7:14-26